

съ шириты, повѣрова че бѣше единъ Сенаторинъ, кой-то отъ дома излизаше, и глупоко го поздрави. “Княгининъ-атъ вратаръ е,, рече ѿ ниско купецъ-атъ. Като горѣ на стѣлаба-та ся возкачи, вратаринъ-атъ дрѣнна дважды званець-атъ, кое-то она не разбра зацо го направи; Но понеже она по нѣкой путь видѣла бѣше званцы на дюкенски-те порты, помысли, че това бѣше турено за да ся вардятъ отъ волхвы-те. Като она влѣзе въ Сала-та, засрамися отъ учтиво-то гостопріемваніе, и отъ молчаніе-то, кое-то тамъ владѣаше. Она никогда не бѣше видѣла стая толико украшены и толико свѣтлыы. Содружіе-то бѣше многочисленно и расположено на купове; младенцы-те, кои-то на една страна въ стая-та стояха, играяха околъ една трапеза, и всички-тѣ очите си верху нея имаха. Стара-та Княгиня играяше книги съ тронца другы игра-та Бостонъ. Абіе, като она созря млада-та дѣвойка, повелѣ ѿ да приближи. „ Здравствуй, мое чадо, рече ѿ! Имашъ ли писмо за мене? „ По злополучію, Прасковія забравила бѣше да го приготви, и понудися, да извади една торбичка отъ пазва-та си, и съ трудъ отъ нея писмо-то да из-